

ග්‍රාමීය වී ගොවිතැන නවීකරණය වීම සහ සමාජ ආර්ථික වෙනස්වීම්: සමාජ විද්‍යාත්මක විශ්ලේෂණයක්

ආර්. එම්. සුසන්ත රත්නායක

සමාජීය විද්‍යා අධ්‍යයන අංශය, ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය, තැ.පෙ.02, බෙලිහුල්ලිය.

සාරාංශය

1960/70 දශකයේ ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජ විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයන් බොහොමයක් ග්‍රාමීය සමාජය පිළිබඳ ව විවිධ අංශ ඔස්සේ විග්‍රහ කිරීමට උත්සාහ ගෙන ඇති බව පෙනේ. ඉඩම් භුක්තිය, කුලය, ග්‍රාමීය නායකත්වය වැනි අංශ බහුල වශයෙන් අධ්‍යයනට ලක්වී ඇත. තවත් සමහරක් අධ්‍යයන මාක්ස්වාදී දෘෂ්ටියකින් ග්‍රාමීය සමාජයේ පංති සැකැස්ම විග්‍රහ කිරීමට උත්සාහ ගෙන ඇත (Gunasinghe, 1975., Silva, 1979 and Hettige, 1984). ග්‍රාමීය සමාජයේ වෙනස්වීම් සඳහා සෘජු ව ම බලපෑ ක්‍රියාවලියක් වශයෙන් නවීකරණ ක්‍රියාවලිය පිළිබඳ සමාජ විද්‍යාත්මක අවධානය යොමු වී ඇත්තේ ඉතා අඩු වශයෙනි. අනෙක් අතට තවදුරටත් නවීකරණ ක්‍රියාවලියට ග්‍රාමීය සමාජ ඇදීයන්නේ ය. ඒ අතර කෘෂිකාර්මික නවීකරණය ප්‍රධාන සාධකයකි.

සමාජ වෙනස්වීම් සිදුකරන දිගුකාලීන සාධකයක් වශයෙන් නවීකරණ ක්‍රියාවලිය ග්‍රාමීය වී ගොවිතැනට බලපෑම නිසා ග්‍රාමීය සමාජයේ සිදු ව ඇති ව්‍යුහාත්මක වෙනස්වීම් කවරේ ද යන්න සමාජ විද්‍යාත්මක ව විග්‍රහ කිරීම මෙම ලිපියේ මූලික අරමුණ යි. ග්‍රාමීය වී ගොවිතැන නවීකරණය වීම, ග්‍රාමීය සමාජ ව්‍යුහය වෙනස්වීමට සෘජු ව ම බලපා ඇත. පුද්ගල ආකල්ප, වර්ගයාවන් සහ සමාජ සංස්ථාවන් නවීකරණය වූ වී වගාවන් සමග විශාල වෙනසකට භාජනය වී ඇති අතර එය තව දුරටත් නවීකරණයට විවෘත ව ගමන් කරයි. වී වගාව නවීකරණය වීමත් සමග ග්‍රාමීය සමාජය තුළ සමාජ අසමානතාව වර්ධනය වී ඇත යන්න පර්යේෂකයාගේ ප්‍රධාන නිගමනය වේ. පර්යේෂණ ලිපිය ආරම්භයේ දී නවීකරණය සහ කෘෂිකාර්මික නවීකරණය පිළිබඳ කෙටි හැඳින්වීමක් කර ඇති අතර දෙවනුව පර්යේෂණ ප්‍රතිඵල විග්‍රහ කර ඇත.

කේන්ද්‍රීය වචන: නවීකරණය, ව්‍යුහාත්මක වෙනස්වීම්, ග්‍රාමීය සමාජය, වී වගාව, අසමානතාව

හැඳින්වීම

සමාජ විද්‍යාත්මක න්‍යායන් තුළ සමාජ නවීකරණය පිළිබඳ පැහැදිලි කිරීම් සඳහා හිමි වන්නේ ප්‍රධාන තැනකි. බොහෝ සම්භාව්‍ය සමාජ විද්‍යාඥයින් නවීකරණය වශයෙන් අර්ථ දක්වන්නේ කිසියම් සමාජයක් නොදියුණු, සරල අවස්ථාවක සිට දියුණු යැයි සැලකෙන නූතන සමාජය දක්වා පරිවර්තනය වීමේ ක්‍රමික ක්‍රියාවලිය යි. මෙහි දී තාක්ෂණික සහ ආර්ථික කාරකවල සිදු වන පරිවර්තනය වැදගත් වේ. 1950 සහ 1960

දශකවල ජනප්‍රිය වූ නවීකරණ න්‍යායවාදීන් (modernization theory) සංවර්ධනය සහ නවීකරණය සමගාමී ව සිදු වන්නක් බව දක්වයි. නවීකරණ න්‍යායට අනුව කිසියම් සමාජයක තාක්‍ෂණයේ, සමාජ ව්‍යුහයේ සහ සමාජ අගයන්හි (social values) සිදු වන ක්‍රමික තාර්කිකරණය (systematic rationalization) නවීකරණය යි (Calhoun, 2002).

කිසියම් සමාජයක් ග්‍රාමීය සහ කෘෂිකාර්මික තත්ත්වයේ සිට අනාගමික, නාගරික, සහ කාර්මික තත්ත්වයට පරිවර්තනය වීම නවීකරණය යි. එය සෘජු ව ම කාර්මිකරණය සමග සම්බන්ධ වේ. සමාජයක් නවීකරණයට පත්වන විට පුද්ගලයාගේ වැදගත්කම වැඩිවීම, පවුල් ව්‍යුහය නැවත හැඩගැසීම, වෘත්තීය කණ්ඩායම් සමාජයේ ප්‍රමුඛ සමාජ කණ්ඩායම් බවට පත්වීම, ශ්‍රම විභජනය, සහ කාර්මිකරණයේ ලක්‍ෂණ සමාජ ආයතනවලට ආදේශවීම දැකිය හැකි ය. තවද සම්ප්‍රදායන් හා වාරිත්‍ර වාරිත්‍ර මගින් පාලනය වූ සමාජ විධිමත් සමාජ පාලන ඒකක බවට පරිවර්තනය වීම, සාම්ප්‍රදායික ආගමික ඇදහිලි හා විශ්වාසවල වැදගත්කම ක්‍රමයෙන් අඩුවේ. එමෙන් ම සංස්කෘතික වශයෙන් පවත්නා විෂම ජාතීය භාවය(cultural heterogeneity) අඩු වී යයි (www.answers.com/topic/modernization).

නවීකරණය පිළිබඳ ඉහත අදහස් විමසීමේ දී පැහැදිලි වන්නේ තාක්‍ෂණික වශයෙන් සිදු වන පරිවර්තන නවීකරණයේ සුවිශේෂ ලක්‍ෂණයක් වන බව යි. නූතනයේ තාක්‍ෂණය සහ සන්නිවේදනය නවීකරණයේ පුරෝගාමී බලවේග බවට පත් ව ඇත. තාක්‍ෂණය සහ සන්නිවේදනය වෙනස්වීම නිසා දේශපාලන සමාජ ආර්ථික යන සෑම ක්ෂේත්‍රයක ම පරිවර්තනයන් හඳුනාගත හැකි ය. මෙම විග්‍රහයේ දී කෘෂිකාර්මික නවීකරණය වශයෙන් පර්යේෂකයා හඳුන්වන්නේ 1940 දශකයේ දී කෘෂිකාර්මික අංශයට තාක්‍ෂණික නවෝත්පාදන (innovations) ආදේශ වීමත් සමග කෘෂි අංශයේ නූතනය දක්වා ම සිදු වෙමින් පවතින පරිවර්තනය යි.

ජීවවිද්‍යාත්මක මානව අවශ්‍යතාවක් වන ආහාර සම්පාදන ක්‍රියාවලියේ දී කෘෂිකර්මාන්තයට හිමි වන්නේ වැදගත් තැනකි. මානව ශිෂ්ටාචාරයේ විකාශනය හා සංවර්ධනයට සමගාමී ව කෘෂිකර්මාන්තය ද ඊට අනුරූප ව ගමන් කොට ඇත. වැඩිවන ජනගහනයට සාපේක්‍ෂ ව ලෝකයේ ආහාර නිෂ්පාදන ක්‍රියාවලියේ සිදු නොවූණහොත් අනාගතයේ දී සාගත තත්ත්වයන්ගෙන් ජනගහනය විනාශ වන බව 18 වන සියවසේ දී ඉංග්‍රීසි ජාතික දේව ගැතිවරයෙකු වූ තෝමස් රොබට් මෝල්තස් විසින් අනාවරණය කරන ලදී. ඔහු දක්වන්නේ ලෝක ජනගහනය ගුණෝත්තර ශ්‍රේණියකින් වර්ධනය වන විට ආහාර නිෂ්පාදන ක්‍රියාවලිය සමාන්තර ශ්‍රේණියකින් වර්ධනය වන බව යි (සිල්වා, 2004). එහි ප්‍රතිඵලය වන්නේ අනාගතයේ ආහාර හිඟයකට ලෝක ජනගහනය මුහුණපෑම යි.

මෝල්තස්ගේ අනාවැකියට පිළිතුරු සෙවීමට 1940 දශකයේ දී ලොව බොහෝ රටවල් ගත් උත්සාහයෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස හරිත විප්ලවය (green revolution) බිහිවිය. වැඩිවන ලෝක ජනගහනයට අවශ්‍ය ආහාර නිෂ්පාදනය වැඩි කිරීම සඳහා ආහාර නිෂ්පාදන ක්‍රියාවලියට යන්ත්‍රසූත්‍ර, කෘෂි රසායන ද්‍රව්‍ය, පොහොර වර්ග, අභිජනන ක්‍රම, කෘෂි ව්‍යාප්ති සේවාවන්, පර්යේෂණ සහ යටිතල පහසුකම් වැනි නවීන ක්‍රම එකතු විය. මෙය හරිත විප්ලවය වශයෙන් හඳුන්වයි. ඒ අනුව වගා බිම්වලින් උපරිම

එලදායිතාවක් අත්කර ගැනීමට උත්සාහ කළේ ය. 1940 දී මෙක්සිකෝවෙන් ඇරඹී හරිත විප්ලවය කෘෂිකාර්මික නවීකරණ ක්‍රියාවලියක් වශයෙන් යුරෝපය පුරා වේගයෙන් පැතිරීම සිදුවිය. හරිත විප්ලවයේ බලපෑමෙන් කෘෂි අංශයේ නවීකරණය ආසියානු රටවලට මහා පරිමාණයෙන් බලපානු ලබන්නේ 1960 දශකයේ දී ය (හෙට්ටිආරච්චි, 1997). එතෙක් පැවති සාම්ප්‍රදායික සමාජ ක්‍රමයන් ව්‍යුහාත්මක වශයෙන් වෙනස් කිරීමට කෘෂිකාර්මික නවීකරණ ක්‍රියාවලිය සෘජු ව ම හේතු විය.

ශ්‍රී ලංකාවට මෙම නවීකරණයේ බලපෑම බ්‍රිතාන්‍ය යටත්විජිත සමයේ ආරම්භ විය. ඒසේ වුව ද වී වගාව ආශ්‍රිත නවීකරණය සිදුවන්නේ 1960 දශකයෙන් පසුවය. එතෙක් පැවති සාම්ප්‍රදායික වී වගාව නවීකරණයේ බලපෑමෙන් විශාල වෙනසකට පරිවර්තනය විය. විශේෂයෙන්ම ශ්‍රී ලාංකේය සමාජයේ ග්‍රාමීය අංශයේ සාම්ප්‍රදායික වී වගාව හුදෙක් යැපුම් ආර්ථික නිෂ්පාදනයක් පමණක් නොවූ අතර එය සමාජ සංස්කෘතික ක්‍රියාවලියක් ද විය.

අරමුණු හා ක්‍රමවේදය

මෙම ලිපියේ ප්‍රධාන අරමුණ වන්නේ ග්‍රාමීය වී ගොවිතැන නවීකරණය වීමත් සමඟ ග්‍රාමීය සමාජයේ සිදු ව ඇති සමාජ ආර්ථික වෙනස්වීම් කවරේ ද යන්න හඳුනා ගැනීමත් ඒ සඳහා සමාජ විද්‍යාත්මක විශ්ලේෂණයක් සැපයීමත් ය.

වියලි කලාපීය වැසි ජලය පදනම් කරගනිමින් වී ගොවිතැනෙහි නියැලෙන නිකවැරටිය මැතිවරණ කොට්ඨාසයේ රස්නායකපුර ග්‍රාමනිලධාරී වසම තුළ සිදුකරනු ලැබූ කේන්ද්‍ර පර්යේෂණයක් ඇසුරින් මෙම ලිපිය සම්පාදනය කොට ඇත. දත්ත රැස්කිරීමේ දී ප්‍රාථමික දත්ත ලබා ගැනීම සඳහා අධ්‍යයන ප්‍රදේශයේ සාම්ප්‍රදායික හා නවීන වී වගාව යන දෙකේ ම අත්දැකීම් ඇති පුද්ගලයින් සමඟ කළ අර්ධ ව්‍යුහගත සම්මුඛ සාකච්ඡා ප්‍රධාන විය. එමෙන් ම ප්‍රදේශයේ ගොවි නියාමක හා සමෘද්ධි නිලධාරී යන අය සමඟ ද සම්මුඛ සාකච්ඡා පැවැත්වී ය.

ශ්‍රී ලංකාවේ සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැනෙහි ස්වභාවය

ශ්‍රී ලංකාවේ ජනාවාස ආරම්භය දක්වා ම කෘෂි ඉතිහාසය දිවයයි. ලංකාවේ ඉතිහාසගත සාධකයන්ට අනුව වී වගාව පිළිබඳ මූලික ම කරුණු සඳහන් වන්නේ දීපවංශයෙනි. ආර්ය සංක්‍රමණයත් සමඟ ශ්‍රී ලංකාවේ වී වගාව ආරම්භ වී ඇති බව ප්‍රකාශ වේ (සිරිවීර, 1993). එසේ ආරම්භ වූ වී වගාව නූතනයේ ද ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රධානතම කෘෂිකාර්මික භෝගය වශයෙන් වගා කරයි. මෙහි දී සාම්ප්‍රදායික වී වගාව වශයෙන් හඳුන්වනු ලබන්නේ 1960 දශකයේ දී හරිත විප්ලවයේ බලපෑමට කලින් පැවති වී වගාව යි. සාම්ප්‍රදායික කෘෂිකර්මය නිර්වචනය කරන Schultz දක්වන්නේ “සාම්ප්‍රදායික

කෘෂිකර්මාන්තය යනු පරම්පරා ගණනාවක් තිස්සේ පාවිච්චි කරනු ලැබූ නිෂ්පාදන සාධක සහ තාක්ෂණය අනුව කරගෙන යනු ලබන ගොවිතැන යි. ඒ අනුව කාලයක් තිස්සේ ගැමි පුරුදු මත පදනම් වූ ජීවන රටාවක් සාම්ප්‍රදායික කෘෂිකර්මාන්තයේ පවතින නිසා සාම්ප්‍රදායික කෘෂිකර්මාන්තයේ හරය වනුයේ නිශ්චිත ජන කොටසකගේ ජීවන ක්‍රමයේ සංස්කෘතික ස්වභාවය වේ (Schultz, 1964).

සාම්ප්‍රදායික වී වගාව සඳහා බිම් සැකසීමේ සිට අස්වනු නෙළන අවස්ථාව දක්වා සරල තාක්ෂණය භාවිත වීම කැපී පෙනෙන ලක්ෂණයකි. විශේෂයෙන් ම ජන සමාජයේ පැවති තාක්ෂණය හා ශිල්පීය උපක්‍රම එහි දී බහුල වශයෙන් ම භාවිත විය.

ශ්‍රී ලංකාවේ වී නිෂ්පාදනයේ යෙදී සිටින ගොවීන් අතර ආවේණික ව පැවතෙන කෘෂිකාර්මික සිරිත් විරිත් වර්තමානයේ පවා සමහර ගොවීන් අතර නොනැසී පවතින බව පෙනේ. එම සිරිත් විරිත් අතර කුඹුරු වැඩ කරන නොයෙකුත් අවස්ථාවල නැකැත් බලා නැකතට වැඩ ඇල්ලීම, වැඩ ආරම්භ කරන වෙලාවන්වල දෙවියන් බුදුන් සිහිකිරීම හා ආගමික වතාවත්වල නියැලීම, වී අස්වැන්න වැඩිකර ගැනීම සඳහා වගාවට වැළඳෙන ලෙඩරෝග මර්දනය කර ගැනීම සහ කෘෂි උවදුරු මර්දනය කරගැනීම සඳහා නොයෙකුත් කෙම් ක්‍රම අනුගමනය කිරීම, කමත් සිරිත් වැනි සිරිත්විරිත් අනුගමනය කර ඇති අතර එවැනි සිරිත්විරිත් වර්තමානයේ ද ඇතම් ගොවීන් අනුගමනය කරනු ලබන බව පෙනේ (හෙට්ටිආරච්චි, 2004).

සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැනේ බිම් සැකසීමේ දී මී ගවයින්, උදැල්ල, ලී නගුල, යකඩ නගුල, සහ පෝරු ලැල්ල වැනි සරල තාක්ෂණික මෙවලම් භාවිත විය. බහුල වශයෙන් වගා කරනු ලැබුයේ උගුරු වී වශයෙන් හැඳින් වූ වී වර්ගයකි. උගුරු වී වර්ගයේ ප්‍රභේද රාශියක් විය. දහනල, දේවරිද්දි, හීනට්, හොඬරවාලු, මාවී, පව්විපෙරුමාල්, සුවදැල් සහ සුදු වී ඒ අතර ප්‍රධාන වේ (Kuruppu, 2008). ඉහළ අස්වැන්නක් නොලැබුණ ද මේවා පෝෂ්‍යදායී ගුණයෙන් ඉතා ඉහළ ය. අනෙක් අතට වර්ෂාව බහුල වශයෙන් ලැබුණු මාස් කන්නය තුළ දී වී වගාව බහුල වශයෙන් සිදු වූ අතර යල කන්නය තුළ දී හේන් ගොවිතැනට වැඩි වැදගත්කමක් හිමිවිය.

සාම්ප්‍රදායික වී වගා ක්‍රමය තුළ පැළ සිටුවීමට වඩා සිදු වූයේ වී වැපිරීම යි. ගොයම් පැළ කාලයේ දී වල් නෙළීම අතින් සිදුකළ අතර තවත් විටෙක ගොයමට වතුර බැඳ කෙසෙල් කොටයක දෙකෙළවර ලණුවක් බැඳ ගොයමට උඩින් ඇදගෙන යාමෙන් වල් පැළෑටි ජලයේ තැම්බීමට හැරීමෙන් ද වල් මර්දනය සිදුකරන ලදී. ගොයමට වැළඳෙන කෘෂි උවදුරු හා පලිබෝධකයින්ගෙන් ආරක්ෂා කර ගැනීම සඳහා විවිධ කෙම්ක්‍රම අනුගමනය කරන ලදී. විශේෂයෙන් මේවා ජෛව විවිධත්වයට හානි නොවූ පරිසර හිතකාමී ක්‍රමවේද විය. අස්වනු නෙළන කාලයේ දී සාමූහික ශ්‍රම සුක්ෂම ක්‍රම භාවිත විය. අත්තම හා කය්ය වැනි ක්‍රම ඒ අතර ප්‍රධාන විය. විශේෂයෙන් වැසි කාලයට පෙර අස්වනු නෙළීම අවසන් කිරීම සඳහා මෙවැනි ශ්‍රම සහයෝගී ක්‍රම

වැදගත්විය. කුඹුරු යායේ ම ගොයම් කපා කොළ පැහීම සිදුකරයි. කලින් කපන ලද කුඹුරුවල ගොයම් වටමළ වශයෙන් ගොඩගසා අනෙක් ගොවීන් ද අස්වනු නෙළීම අවසන් වූ පසු පැහීමේ කටයුතු ආරම්භ කරයි. ගොයම් පැහීමේ දී මී ගවයාට, කමතට, කමත් භාෂාවට හා ආගමික යාතුකර්මවලට හිමි වූයේ සුවිශේෂ වැදගත් කමකි.

අස්වනු නෙළා කමතේ වැඩකටයුතු නිම වූ පසු ගැමියෝ එක් වී අලුත් සහල් මංගලය උත්සවාකාරයෙන් පවත්වති. කරදර බාධකවලින් තොර ව යායේ වැඩකටයුතු කර ගැනීමට හැකිවීම පිළිබඳ ව දෙවියන්ට බුදුන්ට තුනි පිදීම මෙහි දී සිදුවේ. කුඹුරු වැඩ ආරම්භයේ දී දෙවියන් උදෙසා වන භාරභාර ඔප්පු කිරීම මේ මගින් සිදුවන අතර එම කටයුතු සංවිධානය කිරීම වාරි කටයුතුවල පුරෝගාමියා වන වෙල් විදානේගේ අනිවාර්ය කටයුත්තකි. අනතුරුව ඇතැම් අවස්ථාවල සොකරි, අං කෙළිය වැනි ශාන්තිකර්ම පවත්වා ගමට සෙත් පැහීම සිදුකරයි.

නිෂ්පාදන පරමාර්ථය අනුව බලන විට සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැන බොහෝ විට පවුලේ පරිභෝජනය සඳහා සිදු විය. යැපුම් නිෂ්පාදනයක් වූ වී වගාව හුදෙක් ආර්ථික නිෂ්පාදනයක් පමණක් නොවී ය. එය ග්‍රාමීය සමාජයේ ජීවන ක්‍රමය ද විය. ඊට හේතුව ආගමික, සමාජ, සංස්කෘතික සාධක රාශියක් වී වගාව හා අනුබද්ධව සිදු වූ නිසා ය. පවුල් ක්‍රමය, විවාහය, ආගම, ග්‍රාමීය නායකත්වය වැනි සමාජ සංස්ථාවන් රාශියක් වී ගොවිතැන හා ව්‍යුහාත්මක ව සම්බන්ධ ව පැවතුණි.

ශ්‍රී ලංකාවේ වී ගොවිතැන නවීකරණය වීම

ශ්‍රී ලංකාවේ කෘෂිකර්මාන්තය දීර්ඝ ඉතිහාසයකට අයත් වූවක් වුව ද නවීන කෘෂිකර්මයට හෙවත් නවීකරණය වූ කෘෂිකර්මයට ඇත්තේ කෙටි ඉතිහාසයකි. නවීකරණය වූ වී වගාවට ඇත්තේ ද ඉතා කෙටි ඉතිහාසයකි.

ශ්‍රී ලංකාවේ කෘෂි නවීකරණය ආරම්භ වන්නේ බ්‍රිතාන්‍ය ජාතිකයින් වැවිලි වගාව හඳුන්වා දීමත් සමග ය. බ්‍රිතාන්‍ය පාලනය යටතේ එතෙක් ප්‍රධාන භෝගය වශයෙන් වගා කළ වී වෙනුවට අපනයනය ඉලක්ක කරගත් වැවිලි වගාවන් හඳුන්වා දෙන ලදී. එම වගාවන් වූයේ කෝපි, තේ, රබර්, පොල් සහ කොකෝවා ය. මෙකී වගාවන් වාණිජ පරමාර්ථයෙන් සිදුකළ නිසා නවීන යන්ත්‍රෝපකරණ කුලී ශ්‍රමය මෙන් ම රසායනික ද්‍රව්‍ය භාවිතය ඉහළ මට්ටමක පැවතුණි (Brow and Weeramunda, 1992). මේ නිසා ම වැවිලි වගාව ආශ්‍රිත ව නව සමාජ පංතියක් ද බිහි විය (ජයවර්ධන, 2006). බ්‍රිතාන්‍යයන් යටතේ සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැන නවීකරණයට භාජනය නොවූ අතර වී වගාව සඳහා හිමිවූයේ දෙවනි තැන ය. නමුත් බ්‍රිතාන්‍ය පාලනයේ අවසාන භාගයේ දී ගොවිජනපදකරණයට ගත් උත්සාහයන් සමග වී ගොවිතැනේ ද යම් ආකාරයක නව්‍යතාවක් ආරම්භ විය. 1935 ඉඩම් සංවර්ධන ආඥා පණත මීට උදාහරණ වශයෙන් පෙන්වාදිය හැකි ය.

ශ්‍රී ලංකාවේ කෘෂි නවීකරණයේ දෙවන අදියර ආරම්භ වන්නේ නිදහසින් පසු අවදියේ දී ය. බලයට පත්වූ ආණ්ඩු විනාශයත් ආරම්භ කළ වැවිලි ආර්ථිකය එක් අතකින් සංවර්ධනය කළ අතර අනෙක් අතට ගොවිජනපදකරණ ක්‍රියාවලිය වේගවත් කිරීමත් සමග වී ගොවිතැන සංවර්ධනය කිරීමට උත්සාහ ගත්තේ ය. ඒ අනුව වී වගාව නවීකරණයට ලක්විය. ශ්‍රී ලංකාවේ සාම්ප්‍රදායික වී වගාව නවීකරණයට ලක්වීම කැපීපෙනෙන ලෙස හඳුනාගත හැක්කේ 1960 දශකයේ මැදභාගයෙන් පසුව ය. එනම් 1940 දශකයේ ලෝක මට්ටමින් සිදුවූ හරිත විප්ලවයේ බලපෑම ශ්‍රී ලංකාවේ කෘෂිකර්මාන්තයට, විශේෂයෙන් ම වී ගොවිතැනට බලපාන්නේ 1960 දශකයේ දී ය. සාම්ප්‍රදායික වී වර්ග වෙනුවට නව අභිජනනය කරන ලද වී ප්‍රභේද, නවීකරණයන් ක්‍රම, කෘෂි රසායනික ද්‍රව්‍ය හා පොහොර වර්ග සාම්ප්‍රදායික වී වගාවට ආදේශ විය. ගන්නෝරුව, මහඉලුප්පල්ලම, බතලේගොඩ වැනි බීජ අභිජනන හා පර්යේෂණ මධ්‍යස්ථාන පිහටුවීම ශ්‍රී ලංකාවේ කෘෂි නවීකරණයේ දී සුවිශේෂ බලපෑමක් කරන ලදී. එමෙන් ම කෘෂි ව්‍යාප්ති සේවාවන් හා වෙළඳපොළ මූලික නිෂ්පාදනය ද මේ යටතේ තවදුරටත් වර්ධනය වූ අංශයන් ය.

අධ්‍යයන ප්‍රදේශයේ වී වගාව

අධ්‍යයනයට භාජනය වූ රස්නායකපුර ග්‍රාමනිලධාරී වසම තුළ වී වගාවේ ස්වභාවය පිළිබඳ සැලකීමේ දී ප්‍රධාන වශයෙන් සම්පාදිත වාරි ජලය මත නොව වර්ෂා ජලය කුඩා පරිමාණ වැව්වලට (කුළුවැව්) රැස්කොට ඒ මාර්ගයෙන් සිදුකරයි. ඊසාන දිග මෝසම සක්‍රීය ව පවතින මාස කන්නයේ වී වගාව ස්ථිර භාවයක් ගන්නා අතර ප්‍රමාණවත් ලෙස වර්ෂාව නොලැබීම හේතුවෙන් බොහෝවිට යල් කන්නය තුළ දී වී වගාව අස්ථිර ය. එහෙත් මාස්කන්නයේ වගාවෙන් පසු ප්‍රමාණවත් ලෙස ජලය වැව් තුළ ඉතිරි වී ඇත්නම් සහ යල කන්නයේ ඉදිරියට තරමක් වැසි ලැබේවි ය යන පදනම මත මුළු කුඹුරු ප්‍රමාණයෙන් පංගුවක් වගා කරයි. එය තීරණය වන්නේ වැවේ ඉතිරි වී ඇති ජල පරිමාව අනුව ය. මෙම ක්‍රමය බෙත්ම හෙවත් බෙත්ම බෙදීම වශයෙන් හඳුන්වයි. මාස් කන්නයේ වුව ද ජලය අපේක්ෂිත ප්‍රමාණයට නොලැබෙයි නම් බෙත්ම ක්‍රමයට භූමිය කළමනාකරණය කරයි.

අධ්‍යයන ප්‍රදේශයේ වී වගාව ගත් විට එය ප්‍රධාන ස්වරූප දෙකකින් සිදුවේ.

- 1 උස් භූමි තුළ සිදුකරන වී වගාව හෙවත් ගොඩ වී වගාව
- 2 මඩ වී වගාව වශයෙනි,

උස්භූමි තුළ වගා කරන්නේ මාස් කන්නය තුළ දී පමණි. බොහෝ විට භූමිය සඳහා වැවෙන් ජල සම්පාදනය අසීරු නිසා මාස් කන්නයේ ආරම්භයත් සමග වී වගාව කරයි. අහස් දියෙන් පමණක් වගාව පෝෂණය වේ. මෙම ක්‍රමය කැකුළුම් ඉසීම හෙවත් කැකුළුම් ගැසීම වශයෙන් හඳුන්වයි. මඩ ගොවිතැන වශයෙන් හඳුන්වන්නේ වැව් ජලය ලබාගත හැකි කුඹුරු ඉඩම් තුළ ය. කැකුළුම් ක්‍රමය තුළ දී කෙටිකාලීන අස්වනු වී වර්ග වගාකරනු ලැබේ.

කුඹුරු ඉඩම්වල හිමිකම

අධ්‍යයනයට ලක් වූ ග්‍රාම නිලධාරී වසම රස්තායකපුර, බෝගහයාය හා ගොමවැව යන ගම් ඒකක තුනෙන් සමන්විත වේ. මෙම ගම් ඒකක තුන සඳහා ම කුඩා ප්‍රමාණයේ වැව් දැකිය හැකි ය. ප්‍රදේශ තුනේ ම කුඹුරු අක්කර 122ක ප්‍රමාණයක් ඇත. සාමාන්‍යයෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ ඉඩම් භුක්තියේ ස්වභාවය සැලකූවිට දැකිය හැකි පොදු කරුණක් වන්නේ ග්‍රාමීය සමාජය තුළ සුළු පරිමාණ ඉඩම් හිමිකාරිත්වයක් පවතින බවයි. බොහෝ පර්යේෂණ මගින් පෙන්වා දී ඇති පොදු කරුණක් වන්නේ ග්‍රාමීය සමාජයේ ඉඩම් හිමිකාරිත්වය අනුව බහුතර පිරිස කුඹුරු අක්කර එකට වඩා අඩු හෝ ඉඩම් අයිතියක් නැති පිරිස වන බවයි (Brow and Weeramunda, 1992). මෙම අධ්‍යයනයේ අධ්‍යයන ප්‍රදේශයේ කුඹුරු ඉඩම් හිමිකම ඊට සමාන වූවකි. ප්‍රදේශයේ කුඹුරු ඉඩම් හිමිකාරිත්වය හා ප්‍රමාණය පහත වගුවෙන් දැක්වේ (වගු අංක 1).

වගු අංක 1 අධ්‍යයන ප්‍රදේශයේ කුඹුරු ඉඩම්වල හිමිකම

ප්‍රමාණය (අක්කර)	අයිතිකරුවන් ගණන	ප්‍රතිශතය %
5 ට වැඩි	1	1.25
4 5	2	2.5
2 3	4	5
2 1	11	13.75
0.5 1	28	35
0.25 0.5	22	27.5
0.25 හෝ ඊට අඩු	12	15
එකතුව	80	100

මූලාශ්‍රය : ග්‍රාම නිලධාරී වාර්තාව 2006

මේ අනුව අධ්‍යයන ප්‍රදේශයේ කුඹුරු ඉඩම් හිමියන්ගෙන් අති බහුතරය අක්කර එකකට වඩා අඩු අය වෙති. එම අගය සියයට 77.5 කි. ඒ අනුව ප්‍රදේශයේ බහුල වශයෙන් සුළු ඉඩම් පදනම් කරගත් වී වගාව ව්‍යාප්ත ව ඇත. කුඹුරු ඉඩම් නොමැති පිරිස් හෝ ඉතා සීමිත ප්‍රමාණයක් කුඹුරු හිමි පිරිස් බහුල වශයෙන් කුඹුරු ඉඩම් මහා පරිමාණයෙන් ඇති අයගේ කුඹුරු අඳ ගොවි ක්‍රමයට ද වගා කරයි. මේ ආකාරයට වගා කරන අදගොවිහු 12 දෙනෙක් ප්‍රදේශයේ සිටිති.

අධ්‍යයන ප්‍රදේශයේ වී ගොවිතැන නවීකරණයට ලක්වී ඇති ආකාරය

අධ්‍යයන ප්‍රදේශයේ වී ගොවිතැන නවීකරණයට ලක්වී ඇති ආකාරය පිළිබඳ ව සාකච්ඡා කිරීමේ දී බිම් සැකසීම බීජ වැපිරීම හෝ පැළ සිටුවීම පැළවලට සාත්තු කිරීම හා අස්වනු නෙළීම යන සෑම අවස්ථාවක දී ම නවීකරණයේ අංග ලක්ෂණ හඳුනාගත හැකි ය.

සී සෑම සඳහා ප්‍රදේශයේ සියලු දෙනා ම භාවිත කරන්නේ අත් ට්‍රැක්ටර් ය. සාම්ප්‍රදායික ව වගා කරන ලද දහනල, හීනට්, හොඬරවාලු, මාවී, සුවදැල් වැනි බීජ වර්ග නූතනයේ වැපිරීම සඳහා යොදා නොගැනෙන අතර ඒ වෙනුවට අභිජනනය කළ බීජ වර්ග රාශියක් භාවිත වේ. මෙහි දී සැලකිය යුතු කරුණක් වන්නේ සාම්ප්‍රදායික ව තමා වගා කරන්නේ කුමන වී වර්ගයක් ද යන්න පිළිබඳ ව ගොවියාට හොඳ අවබෝධයක් තිබුණ ද නූතනයේ එවැනි අවබෝධයක් දැකිය හැක්කේ ඉතා ම සීමිත ව ය. පොදුවේ ගොවීන් මෙම නව දෙමුහුන් බීජ වර්ග හඳුන්වන්නේ බට්ටි වී වශයෙනි. ප්‍රදේශයේ ගොවිජන සේවා කාර්යාලයක් හා ගොවි නියාමක සේවාවන් පැවතිය ද ඊළඟ කන්නය සඳහා බිත්තර වී ලබා ගැනීමේ දී ගොවිහු බහුතරයක් සිය අස්වැන්නෙන් කොටසක් බිත්තර වී වශයෙන් තබා ගැනීමට පුරුදු ව සිටිති. මෙය එක් ආකාරයකින් ගොවීන් සහ ආයතනික සම්බන්ධතාව දුරස් වීමක් පෙන්නුම් කරන්නකි. කෘෂි ව්‍යාප්ති සේවාවන් නිවරදි ව සන්නිවේදනය නොවන බව ද ගොවීන් සහ ආයතනික ධුරාවලිය අතර දුරස්තභාවයක් පවතින බව ද මින් පැහැදිලි වේ.

පැළ ගොයම සඳහා වල් නාශක සහ කෘෂි නාශක හා පොහොර භාවිතය ඉහළ මට්ටමකින් දැකිය හැකි අතර ඒවා යෙදීමේ දී ද ගොවීන් සිය අත්දැකීම් පදනම් කර ගනිමින් සිදුකරයි. නිලධාරීන්ගේ සහය ලබා ගැනීම සිදු වන්නේ ඉතා ම මඳ වශයෙනි. විශේෂයෙන් ම ගොවීන් පවසන්නේ ගොවි නියාමක නිලධාරීන් සිටිය ද ඔවුන්ට ගොයමට වැළඳෙන ලෙඩරෝග හෝ පිළියම් පිළිබඳ ව අවබෝධයක් නොමැති බව යි. ගොවීන් දක්වන්නේ නවීන ක්‍රම භාවිත කිරීම නිසා නූතනයේ කුඹුරු වගාවෙන් ලැබෙන අස්වැන්න ඉතා විශාල වශයෙන් ඉහළ ගොස් ඇති බව ය. සාම්ප්‍රදායික වගාවේ දී අක්කරයකින් වී බුසල් 2530ක් අතර ප්‍රමාණයක් ගත්ත ද නූතනයේ එම ප්‍රමාණය බුසල් 100-120 අතර වන බව යි.

සාම්ප්‍රදායික වී වගාව තුළ දී බීජ වැපිරීමේ සිට අස්වනු නෙළන අවස්ථාව දක්වා වූ කාලය තුළ ගොයමට වැළඳෙන විවිධ පලිබෝධ මර්දනය සඳහා සහ වන සත්ව උවදුරු මර්දනය සඳහා ප්‍රදේශයේ ගොවීන් විවිධ කෙම් ක්‍රම භාවිත කොට ඇත. මෙහි දී කෙම් කිරීමේ දී සෑම ගොවියෙකුට ම කළ හැකි කෙම් ක්‍රම මෙන් ම ඒ සඳහා විශේෂඥ දැනුමක් සහිත පුද්ගලයින් විසින් සිදුකරනු ලබන කෙම් ක්‍රම වශයෙන් කොටස් දෙකකට ක්‍රියාත්මක විය. උදාහරණ වශයෙන් මැසි උවදුරෙන් මිදීම සඳහා 'මකුළුදැල් ගෝටා' ලඟුවක බැඳ ලියද්දේ දෙකෙළවරේ සිට ගොයමේ ස්පර්ශ වන

ලෙස ඇදීම සිදුකරයි. මෙය භනූ ම ගොවියෙකුට කළ හැකි ය. නමුත් මැස්සන් සඳහා මැතිරීම සිදුකළ හැක්කේ ඒ සඳහා විශේෂඥ දැනුම ඇති කිහිප දෙනෙකුට පමණි. නමුත් නූතනයේ මෙවැනි කෙම් ක්‍රම භාවිතයෙන් ඉවත් ව ඇත. ඒ වෙනුවට කෘමිනාශක භාවිතය සිදුවේ.

අස්වනු නෙළීමේ දී සාම්ප්‍රදායික ව වි වගාව ආශ්‍රිත ව සිදුවූයේ මිනිස් ශ්‍රමය ඒ සඳහා භාවිත වීම යි. සම්පූර්ණයෙන් ම වාගේ අස්වනු නෙළීම සිදුවූයේ මිනිස් ශ්‍රමයෙනි. අත්තම් ක්‍රමය හා කය්ය් සාමූහික ශ්‍රම සැපයුම් මාධ්‍යයන් විය. ගොයම් පැහීම සිදුවූයේ ගවයන්ගෙනි. බැත පැහීම හෙවත් සුද්ද කරනු ලැබූයේ ස්වාභාවික සුළඟ ආධාරයෙනි. නූතනයේ මේ සියලු අංශ නවීකරණයට ලක් ව ඇති බව පෙනේ. බහුල වශයෙන් අත්තම් වෙනුවට කුලී ශ්‍රමය භාවිත වේ. බ්‍රිතාන්‍යයන් වැවිලි වගාවට හඳුන්වා දුන් කුලී ක්‍රමය ග්‍රාමීය සමාජයට විසරණය වීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ග්‍රාමීය සමාජයේ කුලී පදනමක් නිර්මාණය වී ඇත. ගොවීන් විසින් 'සුනාමිය' නමින් හඳුන්වනු ලබන සංයුක්ත අස්වනු නෙළන යන්ත්‍ර භාවිතයෙන් අස්වනු නෙළීම බහුල ව දැකිය හැකි ක්‍රමය වන අතර අතින් අස්වනු නෙළීම ද තවදුරටත් ප්‍රධාන ක්‍රමයක් වශයෙන් ක්‍රියාත්මක වේ. අස්වනු නෙළීම, පැහීම, සුළං කිරීම යන සියලු කාර්යයන් එකවිට මෙම යන්ත්‍රය මගින් සිදුවේ. අස්වනු නෙළීමේ ක්‍රියාවලිය දැඩි ලෙස යාන්ත්‍රිකරණයට භාජනය වී ඇති අතර එය තව දුරටත් නවීකරණයට විවෘත ව ගමන් කරයි.

නවීකරණයේ සමාජ ආර්ථික වෙනස්වීම්

ග්‍රාමීය වි ගොවිතැනට නවීකරණය ආදේශ වීම නිසා සිදු වී ඇති සමාජ ආර්ථික වෙනස්වීම් පැහැදිලි කිරීම මෙම කොටසෙන් සිදු කෙරේ. තාක්ෂණික වශයෙන් සිදු වන නවෝත්පාදන ක්‍රියාවලිය නිසා ග්‍රාමීය සමාජයේ සමාජ ආර්ථික ප්‍රපංචව, වෙනස් වීමේ ස්වභාවය සහ එම වෙනස්වීම් සමාජ සංවිධානයට සිදු කර ඇති බලපෑම මේ යටතේ විග්‍රහ කර ඇත.

පිරිවැය ඉහළ යෑමේ සමාජ ආර්ථික බලපෑම

සාම්ප්‍රදායික වි ගොවිතැන නවීකරණයට භාජනය වීම තුළ දැකිය හැකි විශේෂ ලක්ෂණයක් වන්නේ කෘෂි යෙදවුම්වල මිල අනම්‍ය ලෙස ඉහළ යෑම හේතුවෙන් වි ගොවිතැන සඳහා දැරිය යුතු පිරිවැය ද ඉතා ඉහළ අගයක් ගැනීම යි. ප්‍රදේශයේ ගොවීන් සමග කළ සාකච්ඡාවල දී පැහැදිලි වූ කරුණක් වූයේ රජය මගින් පොහොර සහනාධාරය ලබා දුන්න ද අනෙකුත් යෙදවුම්වල මිල අඛණ්ඩව ඉහළ යාම හේතුවෙන් වි ගොවිතැන සඳහා යෙදවිය යුතු පිරිවැය ඉහළ ගොස් ඇති බව යි. අධ්‍යයන ප්‍රදේශයේ අක්කරයක වැඩ නිම කිරීම සඳහා රුපියල් 15000ක් 20000ක් අතර ප්‍රමාණයක් දැරිය යුතු ය. නමුත් මෙහි දී දැකිය හැකි ප්‍රධාන කරුණක් වන්නේ ප්‍රදේශයේ සියයට

77.5ක ප්‍රමාණයක් පුළුපරිමාණ ගොවීන් වීම ය. මහා පරිමාණ කුඹුරු හිමියන් තමන්ගේ ම යන්ත්‍ර යොදා ගනිමින් බිම් සැකසීම කළ ද කුඩා පරිමාණයේ කුඹුරු ඒකක සඳහා යන්ත්‍ර දැමූ යෙදවීමට කුලී යන්ත්‍රකරුවෝ තරමක් මැලිවෙති. ඒ නිසාම ඔවුහු වැඩිපුර මුදලක් අය කිරීමට පුරුදු ව සිටිති. විශේෂයෙන් පුළුපරිමාණ ගොවීහු වෙළඳපොළ සඳහා නිෂ්පාදනය කිරීමට වඩා පරිභෝජනය ඉලක්ක කර වගාවේ නිරතවෙති. එම නිසා පිරිවැය ඉහළ යාම වඩා අහිතකර ව බලපා ඇත්තේ කුඩා පරිමාණ ගොවීන් සඳහා ය.

සාම්ප්‍රදායික වී වගාව බොහෝවිට පවුලේ පරිභෝජනය සඳහා සිදු වූ අතර එහි දී ශ්‍රම සුක්ෂම ක්‍රම භාවිතය නිසා පිරිවැයක් දැරීමට සිදු නොවී ය. එහෙත් නූතනයේ ශ්‍රාමීය වී වගාව බිම් සැකසීමේ සිට අස්වනු නිවසට ප්‍රවාහනය කිරීම දක්වා වූ සෑම ක්‍රියාකාරකමක් ම පිරිවැය සහිත ක්‍රියාකාරකම් බවට පත් ව ඇත.

විශේෂයෙන් මෙහි දී පිරිවැය ඉහළ යෑම හමුවේ අසාධාරණයට ලක්වන පිරිස වන්නේ අදගොවීන් ය. පිරිවැය කොතෙක් ඉහළ ගිය ද ගෙවිය යුතු අදය නිශ්චිත වීම නිසා අද ගොවියා පීඩාවට පත්වේ. අද ගොවිතැනේ දී අස්වැන්නෙන් ¼ ක් (25%) අදය වශයෙන් ඉඩම් හිමියාට ගෙවිය යුතු ය. මෙය බහුල ව සිදුවන අද ගොවි ක්‍රමය වන අතර හවුල් ගොවිකම වශයෙන් හඳුන්වන අද ගොවි ක්‍රමයක් ද ප්‍රදේශයේ ක්‍රියාත්මක වේ. එහි දී සිදුවන්නේ කුඹුරුහිමියා කුඹුර වගා කිරීම සඳහා හවුලට කෙනෙකු ගැනීම යි. දැරිය යුතු පිරිවැය 1:1 ක් වශයෙන් බෙදී යන අතර අස්වනුවලින් ¼ක් ද ඉඩම් හිමිකාරීත්වය වෙනුවෙන් ගෙවිය යුතු ය. බොහෝ විට මෙම ක්‍රමයේ දී සිදුවන්නේ කුඹුරු හිමියා ශ්‍රම දායකත්වය ලබා නොදෙන අතර මුදලින් පමණක් දායකවීම යි. ඊට හේතුව මෙවැනි ඉඩම් හිමියන් බොහෝ දෙනෙක් රාජ්‍ය අංශයේ හෝ වෙනත් රැකියාවක නිරත වීම යි. අද ගොවියා සිය කාලය හා ශ්‍රමය කැප කළ ද එය පිරිවැය ගණනයේ දී ගණන් නොගනී. මෙම අද ගොවි ක්‍රම දෙකේ දීම අසාධාරණයට හා සුරාකෑමට ලක්වන්නේ අදගොවීන් ය. බොහෝවිට අදගොවියා දිළිඳු පුද්ගලයෙකු වීම නිසා වගාව අතරතුර ඔහුට පිරිවැය දැරීමේ හැකියාවක් ද නොමැත එම නිසා සියලු පිරිවැය කුඹුරු හිමියා දරයි. අස්වනු නෙළීමෙන් පසු සියලු පිරිවැය පවතින මිළ ගණන් යටතේ අසවැන්නෙන් අඩුකර ඉතිරිය දෙකට බෙදා ගැනීම සාමාන්‍ය ක්‍රමය වී ඇත.

පවුලේ ආර්ථික සහයෝගිතාව වෙනස්වීම

සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැන පවුලේ යැපුම් මාධ්‍යයක් වීම නිසා පවුලේ ගොවිපළක් වශයෙන් ක්‍රියාත්මක විය. එහි දී පවුලේ සියලු දෙනා ගොවිපළ සමග සාමූහික ව බැඳී සිටියහ. ඒ නිසා ම පවුල ආර්ථික ඒකකයක් වශයෙන් (economic unit) ගොවිපළ තුළ ක්‍රියාත්මක විය. පවුලේ සියලු දෙනාට ම ගොවිපළ තුළ කාර්ය කොටසක් පැවරුණි. එහි දී පහත ආකාරයේ ධුරාවලීගත ආකාරයකට පවුලේ සාමාජිකයෝ ගොවිපළ සමග කාර්ය කොටස් මගින් සම්බන්ධ වූහ.

සී සෑම, බිම් සැකසීම, නියර බැඳීම, ගොයම් මිටි ඇඳීම, ගොයම් පැහීම	} මැදිවියේ පිරිමි
සතුන්ගෙන් ගොවිපළ ආරක්‍ෂා කිරීම, කෙම් කිරීම, වටමළ සැකසීම, ආගමික යාතුකර්ම කිරීම	} වැඩිහිටි පිරිමි
පැළ සිටුවීම, පාළු සිටුවීම, වල් නෙලීම, අස්වනු නෙලීම, ගොයම් මිටි බැඳීම	} මැදිවියේ කාන්තාවන්
ඇඹුල සැකසීම, ගේදොර වැඩකටයුතු	} වැඩිහිටි කාන්තාවන්
කුරුල්ලන් පැත්තීම	} පිරිමි ළමුන්
තේ සැපයීම, ඇඹුල සැකසීමට හා ගෙනයාමට උදව්වීම	} ගැහැණු ළමුන්

(මූලාශ්‍රය: ක්‍ෂේත්‍ර සමීක්‍ෂණ දත්ත)

ඉහත ධුරාවලිය නිරීක්‍ෂණය කිරීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැනේ දී නිවසේ සියලුදෙනා ආර්ථික වශයෙන් අනුකලනය වූ කෘත්‍යයක නිරත වූ ආකාරය යි. නූතනයේ ගොවිපළ හා සම්බන්ධ බොහෝ ක්‍රියාකාරකම් යන්ත්‍ර සූත්‍ර හෝ වෙනත් නවීන ක්‍රම මගින් සිදුවේ. එක් අතකින් පවුලේ ශ්‍රමය ඒකරාශීවීම අහෝසි වී ගොස් ඇති අතර ඒ නිසා ම ද්විතියික ප්‍රශ්න ද මතු වී ඇත. උදාහරණ වශයෙන් නූතනයේ පවුල තුළ වියපත් වුවත් යැපෙන්නන් වශයෙන් වශයෙන් සැලකීම නමුත් සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැනේ දී එම පිරිස සෘජු ව ම නිෂ්පාදන ක්‍රියාවලියට දායක වූ නිසා ඔවුහු ආර්ථික වශයෙන් මෙන් ම සමාජීය වශයෙන් පවුල තුළ ශක්තිමත් පිරිසක් වූහ.

Campbell දක්වන ආකාරයට ඉන්දියානු ග්‍රාමීය අංශයේ කෘෂි නවීකරණයන් සමග නූතනත්වය හා බැඳුණු ආකල්ප පවුල් සංස්ථාවේ නූතන පරම්පරාව කෙරෙහි හඳුනාගත හැකි ය. විශේෂයෙන් ම නාගරිකත්වය සමග බැඳුණු සමාජ වලංගතාවල රැකියා ආකල්ප සහ සමාජ ඉඩ ප්‍රස්ථාවන් සාධනය කර ගැනීමට නූතන පරම්පරාව යත්ත දරති. එම නිසා කෘෂිකර්මය හා බැඳි සාම්ප්‍රදායික කෘත්‍යයන් නූතන පරම්පරාවේ දී වෙනස්වී ඇත. විශේෂයෙන් ම දෙමව්පියන් ද තම දරුවන් වලංගතා සහිත සමාජ ඉඩප්‍රස්ථාවන් වෙත යොමු කරවීම කැපීපෙනේ (Campbell, 1990). ශ්‍රී ලංකාවේ ග්‍රාමීය වී ගොවිතැන නවීකරණය වීම සමග ද මෙවැනිම වෙනස්වීමක් හඳුනාගත හැකි ය. එසේ වුවත් නූතන පරම් පරාවේ කෘෂිකාර්මික විතැන්වීම සඳහා සමස්ත සමාජ නවීකරණය නාගරීකරණය, ගෝලීයකරණය වැනි සාර්ව සාධක විශාල බලපෑමක් කර ඇති බව මෙහි දී සඳහන් කළ යුතු ය. එසේ වුවත් අධ්‍යයනය මගින් දැකගත හැකි වූ සුවිශේෂ කරුණක් වන්නේ ග්‍රාමීය කෘෂිකර්මය මැදිවියේ පිරිමි සහ කාන්තාවන් වැඩිපුර සහභාගීවන ක්‍රියාකාරකමක් බවට පත්ව ඇති බව යි. ඒ අනුව අනාගතයේ දී ග්‍රාමීය කෘෂිකර්මාන්තයට ශ්‍රමය සපයා ගැනීම විශාල ගැටළුවක් වියහැකි ය.

ගොවීන් අතරමැදියන්ගේ ග්‍රහණයට නතු වීම

අධ්‍යයන ප්‍රදේශය නිකවැරටිය ප්‍රධාන නගරයෙන් කිලෝමීටර් 20ක් පමණ දුරින් පිහිටා ඇති නිසා ප්‍රවාහන දුෂ්කරතා බහුල ය. ගම් ප්‍රදේශයේ කෘෂි නිෂ්පාදන මිලදී ගැනීම් සහ යෙදවුම් අලෙවි කිරීම් සිදුකරනුයේ මහා පරිමාණ වෙළෙඳුන් දෙදෙනෙකි. අනෙක් අතට ප්‍රවාහන දුෂ්කරතා නිසා බාහිර වෙළෙඳුන්ගේ පැමිණීම අවම ය. එමනිසා ප්‍රදේශයේ ගොවීන්ට මෙම ව්‍යාපාරිකයින් දෙදෙනා මත යැපීමට සිදු ව තිබේ. අනෙක් අතට ගොවීන්ගේ කේවල් කර ගැනීමේ ශක්තිය හිතවීමට බලපා ඇති ප්‍රධාන කරුණක් වන්නේ ද වෙළඳපොළ තරගය අඩුවීම ය.

නූතනයේ දැකිය හැකි විශේෂත්වයක් වන්නේ අස්වනු නෙළන කාලයට පිට පළාත්වලින් යන්ත්‍රසූත්‍ර රැගෙන ඒම නිසා ප්‍රදේශයේ මුදල් පිටතට ගලා යාම ය. ප්‍රදේශයේ බොහෝ ගොවීන්ට ට්‍රැක්ටර් හෝ ගොයම් කපන, කොළමඩින යන්ත්‍ර හෝ නොමැත. නමුත් ඔවුන් ගම කෙරෙහි වෙනත් අයෙකුගෙන් කුලී පදනම මත තම කාර්යයන් ඉටුකර ගනී. එහි දී සී සෑමේ කුලිය අස්වනු නෙළීමෙන් පසු ගෙවීමට පුරුදු ව ඇත. එක් අතකින් ගොවියාට එය සහනයක් වන අතර ගමේ මුදල් ගම තුළ ම සංසරණය වේ. නමුත් නූතනයේ දැකිය හැක්කේ එවැනි පිට පළාත්වලින් රැගෙන එන යන්ත්‍රසූත්‍ර සඳහා ඒ වෙලාව තුළ දී ම ගෙවීම් කළ යුතුවීම ය. අතිරික්ත ඉතිරිකිරීමක් නොමැතිවීම නිසා ගොවීන්ට මෙය දුෂ්කර කටයුත්තකි.

සමාජ අනුකලනය වෙනස්වීම

සාම්ප්‍රදායික වී වගාව ආශ්‍රිත ව ගොඩනැගී තිබූ විවිධ ආගමික වත්පිළිවෙත් (rituals) ග්‍රාමීය සමාජය අනුකලනය කළ සමාජ ආයතන විය. විශේෂයෙන් ආගමික සංස්ථාව විසින් මෙහි දී වැදගත් කාර්යභාරයක් ඉටු කරනු ලැබීය. සාම්ප්‍රදායික ව ගොවිතැන් කටයුතු ආරම්භ කිරීමට පෙර වැව් බැම්මේ පිහිටා ඇති සන්හිඳ ළඟට රැස්වීම ආ දෙවියන් වෙනුවෙන් භාරභාරවීම, පොල් එල්ලීම ගොවීන්ගේ කෘෂිකාර්මික ජීවිතයේ අත්‍යවශ්‍ය අංගයකි. ගමේ ගොවි නායකයා වශයෙන් සැලකෙන විදානේ විසින් සන්හිඳ ළඟ හුණු කහිර තුනක් ආලේප කරන ලද පොල්ගෙඩියක් එල්ලා නිමස්කාර කොට දේව කන්තලව්වෙන් අනතුරුව සී සෑමේ කටයුතු ආරම්භ කරයි. එදිනට සියලු ගොවීන් සහභාගිවන්නේ දෙවියන් කෙරෙහි වූ දැඩි භක්තියකිනි. වගාවට අවශ්‍ය ආරක්‍ෂාව හා වැස්ස අපේක්‍ෂා කරමින් කරනු ලබන මෙම වාරිත්‍රය සන්හිඳේ පොල් එල්ලීම වශයෙන් හඳුන්වයි.

සන්හිඳේ එල්ලන පොල් ගෙඩිය නැවත බිමට ගන්නේ සන්හිඳ ළඟ පවත්වනු ලබන කිරි ඉතිරීමේ මංගලය සඳහා ය. අස්වනු නෙළීමෙන් අනතුරුව සියලු ගොවිහු එකතු වී කිරි ඉතිරීමේ මංගලය උත්සවාකාරයෙන් පවත්වති. බදාදා හෝ සෙනසුරාදා දිනක සන්හිඳ ළඟ කිරි ඉතිරීම සිදුකරයි. එහි දී සියලුම ගොවිහු තමා ලද අස්වැන්නෙන් පළමු කොටස දෙවියන් වෙනුවෙන් වූ භාරය ඔස්සු කිරීම සඳහා යොදවති. කිරි මුට්ටි

හතක් උතුරා භාරය ඔප්පු කෙරෙයි. කිරි ඉතිරීමේ මංගල්‍යය ගැමියන් සියලු දෙනාට විශේෂ දිනයකි. කුඹුරු හිමියන් ගොවීන් හා කුඹුරු නොකරන පිරිස් පවා මෙදිනට සන්හිඳු ළඟට සහභාගී වෙති. කිල්ල පිළිබඳ ගැමි විශ්වාසය නිසා කාන්තාවෝ පමණක් සහභාගී නො වෙති. අනෙක් අතට අං කෙළිය, සොකරි වැනි ශාන්තිකර්ම ද කමතේ දී පැවැත්වී ය.

මේ අනුව සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැන ආශ්‍රිත ව සිදු වූ විවිධ ආගමික යාතුකර්ම කෙරෙත් ගැමියන්ට සමාජ අනුකලනය වීමට ඉඩ ප්‍රස්ථාව සැලසුණි.

වර්තමානයේ අධ්‍යයන ප්‍රදේශයෙන් මෙවැනි ආගමික යාතු කර්ම හඳුනාගත නොහැකි ය. සන්හිඳු හා ඒ ආශ්‍රිත කිසිදු ක්‍රියාකාරකමක් දක්නට නො ලැබේ. කුඹුරේ වැඩ කටයුතු එකට ආරම්භ කොට එකට අවසන් කිරීමක් ද නූතනයේ දැකිය නොහැකි ය. ඒ වෙනුවට යන්ත්‍රසූත්‍ර හා මූල්‍ය ප්‍රාග්ධනය ඇති පිරිස් ප්‍රමුඛයෝ බවට පත් ව ඇත. නූතනයේ කිරි ඉතිරීමේ මංගල්‍ය සංවිධානාත්මක ව සිදු නොවන අතර ඇතම් ගොවීන් පුද්ගලික ව නිවස තුළ කිරි ඉතිරීම සිදුකරන අතර තවත් සමහරෙක් පන්සලට දානය පිළියෙල කිරීම පමණක් සිදුකරති. මේ අනුව නවීකරණය වූ වී වගාවක් සමග ග්‍රාමීය සමාජයේ යන්ත්‍රසූත්‍ර, කාලය, පිරිවැය, වැනි විචල්‍යයන්ට වැඩි වැදගත්කමක් හිමි ව ඇති අතර සමාජ අනුකලනයට පැවති ඉඩ ප්‍රස්ථාව අවම වී ඇති බව පෙනේ. මේ හා සමාන ව ම නවීකරණය, ගෝලීයකරණය, නාගරීකරණය වැනි සාර්ව සාධක ග්‍රාමීය සමාජයට විසරණය වීමත් මෙම වෙනසට සාප්‍ර ව ම හේතු වී ඇත.

කාන්තාවගේ කාර්ය කොටස් වෙනස්වීම

ඇතම් පර්යේෂකයින් දක්වන්නේ කාන්තාව කෘෂිකර්මාන්තය තුළ අදායමාන ශ්‍රම සැපයීමක නිරත වන බව යි. Ester Boserup වැනි පර්යේෂකයින් දක්වන්නේ කාන්තාව කෘෂි කර්මාන්තයේ විශාල කාර්ය කොටසක් ඉටු කළ ද එය ආර්ථික ගණනය කිරීම්වල දී ගණනය නොවන බව යි (Boserup, 1970). සාම්ප්‍රදායික ගමෙන් මහවැලි ගොවිජනපදවල පදිංචියට ගිය කාන්තාවගේ කෘෂි කර්මාන්තය ආශ්‍රිත කාර්ය කොටස් විශාල වශයෙන් වෙනස් ව ඇති බව එම්. ජී. මනුරත්න සිය අධ්‍යයනයෙන් පෙන්වා දේ. එනම් සාම්ප්‍රදායික ගමේ දී කෘෂිකර්මාන්තයේ දී කාන්තාව කළ කාර්ය කොටස්වලට වඩා වැඩි කාර්ය කොටස් ප්‍රමාණයක් ගොවිජනපද තුළ දී කරන බව පෙන්වයි (මනුරත්න, 2004). නමුත් නූතනයේ ග්‍රාමීය කෘෂි කර්මාන්තය යාන්ත්‍රිකරණයට භාජනය වීමත් සමග කාන්තාවගේ කාර්ය කොටස් අඩුවීමක් හඳුනාගත හැකි ය.

පහත වගු අංක 2 අනුව කෘෂිකාර්මික නවීකරණය හා යාන්ත්‍රීකරණය නිසා සාම්ප්‍රදායික ව කාන්තාව කෘෂි කර්මාන්තය සම්බන්ධයෙන් ඉටු කළ කාර්ය කොටස් හරි අඩකඩ වඩා අඩු වී ඇතිබව පෙනේ. මීට සාපේක්ෂ ව පුරුෂයාගේ කාර්ය කොටස් ද වෙනස් වී ඇති මුත් කෘෂි අංශයෙන් බැහැරවන පුරුෂ ශ්‍රමය බොහෝ විට වෙනත් අංශයක් වෙත යොමු වීම දැකිය හැකි ය. විශේෂයෙන් පුරුෂයින් කොළඹ, ගම්පහ වැනි ප්‍රදේශවල පෙදරේරු, උළු මෝල් ආශ්‍රිත රැකියා වැනි අර්ධකාලීන රැකියා සඳහා ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවලින් නාගරික ප්‍රදේශවලට සංක්‍රමණය වීම දැකිය හැකි ය. එසේ වුවත් කාන්තාවට එවැනි සංක්‍රමණයක් සඳහා ඇති ඉඩකඩ සීමාසහිත වී ඇත.

වගු අංක 2- වී වගාව තුළ කාන්තාවගේ කාර්ය කොටස වෙනස්වීම

මූලාශ්‍රය: කේන්ද්‍ර සමීක්ෂණ දත්ත

ඉඩම් භුක්තියේ සිදු ව ඇති වෙනස්වීම්

සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැන නවීකරණය වීම තුළ ඉඩම් භුක්ති ක්‍රමයේ ද වෙනසක් සිදුවී ඇත. වී ගොවිතැන දිගින් දිගට ම අවාසි දායක වීම නිසා ගොවීන් කෘෂි කර්මාන්තයෙන් ඇත්වීමට උනන්දුවක් දක්වන අතර ම සුළුපරිමාණ ඉඩම් හිමියන් ඉඩම් උකස් කිරීම්, විකිණීම් හෝ අදායට දීම සිදුකර යී. ප්‍රදේශයේ ආර්ථික ශක්තිය ඇති කිහිප දෙනෙකු එම ඉඩම් සඳහා ආයෝජනය කිරීම දැකිය හැකි ය. ඔවුන් එම ඉඩම් නැවත අදායවියෙකුට පවරයි. එසේ නැතහොත් හවුල් ගොවිකමක් වශයෙන් කරයි. එම නිසා ප්‍රදේශයේ වී වගාව සම්බන්ධයෙන් පංති ස්තර කිහිපයක් නිර්මාණය වී ඇත.

- 1 කෘෂි යෙදවුම් සපයන්නන් සහ නිෂ්පාදන මිල දී ගන්නන්
- 2 ඉඩම් සඳහා ආයෝජනය කරන පිරිස්
- 3 සාමාන්‍ය ගොවීන්
- 4 අඳ ගොවීන්
- 5 කෘෂි කාර්මික ශ්‍රමිකයින්
- 6 ඉඩම් අයිතිය අහිමි වූ පිරිස් වශයෙනි

කෘෂි අංශයේ නවීකරණයත් සමග ශ්‍රී ලංකා සමාජයේ ප්‍රධාන පංති ස්තර තුනක් හඳුනාගත හැකිබව පෙරේරා සිය අධ්‍යයනයෙන් පෙන්වා දෙයි. එනම් ඉඩම් හිමි වගාකරුවන්, අඳගොවීන් සහ කුලී ශ්‍රමිකයින් වශයෙනි (Perera in Brow and Weeramunda 1992:103). නමුත් මෙම නූතනය වනවිට මෙම පංති ස්තර පුළුල් වීමක් දැකිය හැකි ය. සුළු ඉඩම් හිමියන් භුක්ති ක්‍රමය වෙනස් කිරීමට පෙළඹීම පොදු ලක්ෂණයක් වී ඇත. නමුත් බොහෝ සුළු පරිමාණ ඉඩම් හිමියන් ගෘහ පරිභෝජනය සඳහා වගා කටයුතු කරගෙන යාම ද දැකිය හැකි ය. කෙසේ වුව ද ග්‍රාමීය සමාජයේ සාම්ප්‍රදායික ව කුලය මත පදනම් වී තිබූ සමාජ ස්තරායන ක්‍රමය පංති ක්‍රමයක් දක්වා මාරුවීමක් ද මෙමගින් දැකගත හැකි ය. මේ හා සමාන ආකාරයේ පංති පෙළගැස්මක් මහවැලි කලාපයේ ද සිදු ව ඇතිබව විජේ නානායක්කාර පෙන්වා දෙයි (නානායක්කාර 1987).

නිගමන

සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැන නවීකරණය වීම නිසා ග්‍රාමීය සමාජයේ සිදු ව ඇති සමාජ ඉවහසවීමේ විශ්ලේෂණය කිරීම මෙම ලිපියේ මූලික අරමුණ විය. ඒ අනුව කෙණතු අධ්‍යයන දත්ත මත පදනම් ව ග්‍රාමීය සමාජයේ වී ගොවිතැන නවීකරණය වීම හේතුකොටගෙන ව්‍යුහාත්මක වෙනස් වීම් රාශියක් සිදු ව ඇති බව හඳුනාගත හැකි ය. ඒ ඔස්සේ එළඹිය හැකි නිගමන කිහිපයකි. එනම්,

1 සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැනට හිමි ව තිබූ සමාජ හා සංස්කෘතික වටිනාකම ශේෂ වී ඇති අතර වාණිජ වටිනාකම ආදේශ වී ඇත. සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැනට හිමි ව තිබූ වටිනාකම සමාජ පර්යාය පවත්වාගෙන යාමට වැදගත් වූවත් නවීකරණය වූ වී වගාව තුළ එවැනි කෘත්‍යාත්මක වටිනාකමක් ග්‍රාමීය සමාජයෙන් හඳුනාගත නො හැකි ය.

2 ග්‍රාමීය සමාජයේ ප්‍රාග්ධන සංචිතකරණ (capital accumulation) ක්‍රියාවලිය හා සූරාකෑම තව දුරටත් වේගවත් කිරීමට වී වගාව නවීකරණයට භාජනය වීම හේතු වී ඇත. අඳ ගොවීන් හා හවුල් ගොවීන් සූරාකෑමට ලක්වීමෙන් සහ ගොවීන් කෘෂි යෙදවුම් මිල දී ගැනීමේ දී හා නිෂ්පාදන අලෙවි කිරීමේ දී අවාසිදායක තත්ත්වයන්ට පත්වීමෙන් එය පැහැදිලි වේ.

3 සාම්ප්‍රදායික සමාජයේ වී වගාව ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ ගාමක බලවේගය වුවද නූතනයේ එහි වටිනාකම ආර්ථිකයේ වෙනත් අංශවලට විතැන් වී ඇත. විශේෂයෙන් ලාභය ආන්තික වීම හා පිරිවැය ඉහළ යාම මේ සඳහා බලපා ඇති ප්‍රධාන සාධක වේ.

4 සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැන ආශ්‍රිත ව පවුල, ඥාතිත්වය, සහ ආගම වැනි සමාජ සංස්ථාවන්ට හිමි ව තිබූ කාර්ය භාරය හා වැදගත්කම අඩු වී ඇත. ඒ වෙනුවට තාක්ෂණය හා විද්‍යාත්මක දැනුම ග්‍රාමීය සමාජයේ වැදගත් අංශ බවට පත් ව ඇති අතර ම ප්‍රාථමික සමාජ සම්බන්ධතාවලට වඩා ද්විතීයික සමාජ සම්බන්ධතාවල වැදගත්කම නවීකරණය සමග ග්‍රාමීය සමාජයට ආදේශ වී ඇත.

5 ග්‍රාමීය වී ගොවිතැනේ සීමිත අංශ කිහිපයක් පමණක් නවීකරණයට ලක් ව ඇති අතර, ඊට අවශ්‍ය යටිතල පහසුකම් ග්‍රාමීය සමාජයේ වර්ධනය වී ඇත්තේ ඉතා සීමිතය. අනෙක් අතට ගොවි නියාමක, ගොවිජන සේවා දෙපාර්තමේන්තුව වැනි ආයතනික හා ව්‍යාප්ති සේවාවන් පැවතිය ද බිම් මට්ටමේ දී ගොවීන් හා මෙම ආයතන අතර සම්බන්ධතාව ඉතා ම සීමා සහිත ය. තවදුරටත් එවැනි ආයතන නිලබලවාදී අයතන වශයෙන් ග්‍රාමීය සමාජයේ දැඩි ව ස්ථාපිත ව පැවතීම නිසා මෙම සම්බන්ධතාව දුරස්ථ වී ඇත. අනෙක් අතට නිත්‍ය ජල සම්පාදන ක්‍රම, වෙළඳපොල පහසුකම්, මාර්ග හා ප්‍රවාහන වැනි යටිතල පහසුකම් ග්‍රාමීය සමාජය තුළ ප්‍රමාණවත් ව වර්ධනය වී නොපැවතීම නවීකරණයෙන් අත්විය යුතු වාසි ගොවියාගෙන් ඇත් කිරීමට හේතු වී ඇත. වී වගාව නවීකරණය වුව ද ග්‍රාමීය සමාජයේ වී වගාවේ නිරත වන බොහෝ දෙනා නූතනයේ වුව ද පවුලේ පරිභෝජනය සඳහා නිෂ්පාදනය කිරීම සුලභ සිදුවීමකි. සුළු පරිමාණ ඉඩම් හිමිකම මීට ප්‍රධාන හේතුවයි. ජපානය, පිලිපීනය වැනි ව්‍යවසායක කෘෂි කර්මාන්තයේ යෙදෙන්නන් භාවිත කරන නවීකරණ ප්‍රතිඵල ග්‍රාමීය සමාජයට විසරණය වුව ද ඊට අනුරූප ව සමාජ ක්‍රමය ඉඩම් භුක්තිය හෝ වෙළඳපළ ක්‍රමය පරිවර්තනය වී නොමැත. එම නිසා යැපුම් මාධ්‍යයක් වශයෙන් තවදුරටත් ග්‍රාමීය වී ගොවිතැන පවතී.

පාදක සටහන්

¹ නවීකරණය පිළිබඳ සමාජ විද්‍යාත්මක කථිකාව තරමක් යල්පැනගිය විග්‍රහයක් වශයෙන් සැලකුණ ද එහි වලංගුභාවයේ අඩුවක් සිදුව නැතැයි යන්න මාගේ විශ්වාසයයි. අනෙක් අතට කෘෂිකර්මය තුළ සිදුවූ මෙම විපර්යාසය පැහැදිලි කිරීම සඳහා නවීකරණය තරම් අර්ථ ප්‍රකාශන යෙදුමක් නොමැත යන්න මාගේ විශ්වාසය යි.

² සාම්ප්‍රදායික වී වගාව තුළ අනුගමනය කරනු ලැබූ සිරිත්විරිත් පිළිබඳ වැඩිදුර විස්තර සඳහා මැද උයන්ගොඩ විමලකීර්ති හිමි, 1952. සිංහල ගොවිතැන, මාතර සීමාසහිත සමන් ප්‍රකාශකයෝ බලන්න.

³ අත්තම යනු ශ්‍රමය මාරු කර ගැනීමේ ක්‍රමයකි එකිනෙකාගේ වැඩ සාමූහිකව සිදුකරයි අත්තමේ දී ශ්‍රමයට ශ්‍රමය හිලවී කිරීම අනිවාර්ය වේ නමුත් කය්ය තුළ එවැනි හුවමාරුවක් නොවෙන අතර හොඳ ආහාර වේලකින් සංග්‍රහ කිරීම සිදුවේ.

⁴ සන්නිද යනු සාම්ප්‍රදායික වැව් ගම්මානයක දැකිය හැකි අංගයකි. වැව් බැම්මේ රූස්ස ගසක් යට පවත්වාගෙන යනු ලබන දේවාලය හැඳින්වීම සඳහා සන්නිද යන්න භාවිතවේ. කිරිඉතිරිමේ මංගලය සිදුකරනු ලබන්නේ මෙම ස්ථානයේය. ගැමියෝ තමා විශ්වාස කරන ප්‍රදේශයට අධිගෘහිත දෙවියන් මෙහි වැඩවාසය කරන බව විශ්වාස කරති.

පරිශීලිත මූලාශ්‍රයෝ

ජයවර්ධන කුමාරි, (2006) සොක්කන් ලොක්කන් වූ වගයි, සමාජ විද්‍යාඥයින්ගේ සංගමය, කොළඹ.

නානායක්කාර විජිත, (1987) මහවැලි ජනාවාසයන්හි පංති පෙළගැස්ම', සමාජ විමසුම කලාප 03, සමාජ විද්‍යා අධ්‍යයන අංශය, පේරාදෙණිය.

මනුරත්න, එම්. ජී. (2004) ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය සහ පවුල, වරකාපොල ආර්ය ප්‍රකාශකයෝ.

විමලකීර්ති හිමි මැදඋයන්ගොඩ, (1952) සාම්ප්‍රදායික වී ගොවිතැනේ සිරිත් විරිත්ල මාතර: සමන් ප්‍රකාශකයෝ.

සමාජ විද්‍යාඥයින්ගේ සංගමය, (2006) නිව්ටන් ගුණසිංහ ලිපි එකතුව 01: සමාජ න්‍යාය හා භාවිතය, කොළඹ.

සිරිවීර ඉන්ද්‍රකීර්ති, (1993) ශ්‍රී ලංකාවේ කෘෂි ඉතිහාසය, කොළඹ: ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

සිල්වා ඉන්ද්‍රලාල් ද., (2004) ජනගහන අධ්‍යයනය ශ්‍රී ලංකාව ඇසුරින්: කර්තෘ ප්‍රකාශනයකි.

හෙට්ටිආරච්චි උපාලි, (1997) ශ්‍රී ලංකාවේ දේශීය කෘෂි කර්මාන්තය, මාබෝල, පුබුදු ප්‍රින්ටර්ස්.

Boserup, E. (1970) Women's Role in Economic Development, London, George Allen and Unwin.

Brow, J. and Weeramunda, J. (ed), (1992) Agrarian Change In Sri Lanka, New Delhi, Sage Publication India Pvt Ltd.

Calhoun, C. (2002) Dictionary definition: modernization theory, Dictionary of the Social Sciences, www.highbeam.com/doc/1O104-modernization theory.html.

Campbell, M. J.(ed), (1990) *New Technology and Rural Development, The Social Impact*, London: Routledg.

Gunasinghe, N. (1975) *Production Relations and Classes in a Kandyan Village*, Colombo, *Modern Ceylon Studies*, v. 6(2).

Hettige, S.T. (1984) *Wealth, Power and Prestige: Emerging patterns of Social inequality in a peasant context*, Colombo, Ministry of Higher Education.

Kuruppu C. P. (2008) *Oil crisis: Boon for traditional paddy farming* <http://www.dailynews.lk>, Accessed on 7th of July 2008.

Schultz, T. W. (1964) *Transforming Traditional Agriculture*, Yale Univesity Press.

Silva, K.T. (1979) *Welivita: The Demise of Kandyan Feudalism*, in B.E. Morrison, M.Moore and I. Lebbe eds, *The Disintegrating Village*, Colombo Lake House.